

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Jolanta Pyżlak (spr.)

Sędziowie: SA Agata Zajac

SO del. Grzegorz Tyliński

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Misiak

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa W. F.

przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt IV C 1252/13

1. zmienia zaskarżony wyrok częściowo:

a. w punkcie drugim – w ten tylko sposób, iż zasądza od Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. na rzecz W. F. kwotę 79 646 zł (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy sześćset czterdzieści sześć złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 maja 2018 r. do dnia zapłaty,

b. w punkcie trzecim i czwartym w ten sposób, że ustala, iż powód ponosi koszty procesu w postępowaniu przed sądem I Instancji w 66%, a pozwany – w 34%, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w Warszawie;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

4. nakazuje pobrać od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w W. kwotę 3226 zł (trzy tysiące dwieście dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu części wydatków;

5. nakazuje pobrać od W. F. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w W. kwotę 3565,66 zł (trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt pięć złotych 66/100) tytułem zwrotu części wydatków;

6. nakazuje pobrać od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w W.3982 zł (trzy tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dwa złote) tytułem części opłaty od apelacji, od której uiszczenia powód był zwolniony;

7. nakazuje pobrać od powoda W. F. - z roszczenia zasądzonego w punkcie drugim wyroku Sądu Okręgowego - na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w W.kwotę 4401 zł (cztery tysiące czterysta jeden złotych) tytułem części opłaty od apelacji.

Sygn. akt VI ACa 928/15

UZASADNIENIE

Powód W. F. pozwem z dnia 6 sierpnia 2013 roku przeciwko Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) w W. wniósł o:

1. zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) na rzecz powoda kwoty 76 000 zł odszkodowania za wprowadzenie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości na skutek ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania poprzez m.in. wprowadzenie wymagań technicznych powodujących konieczność poniesienia kosztów rewitalizacji akustycznej budynku, tj. robót związanych z zapewnieniem ochrony akustycznej budynku należących do wymagań technicznych budynku znajdującego się w obszarze ograniczonego użytkowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 lipca 2013 roku do dnia zapłaty. W skład żądanej kwoty wchodziła:

a) kwota 20 000 zł tytułem kosztów koniecznej rewitalizacji akustycznej budynku powoda tj. wykonania robót związanych z zapewnieniem ochrony akustycznej budynku, m.in. w postaci instalacji i montażu urządzeń klimatyzacyjnych oraz elementów wentylacyjnych, prac należących do wymagań technicznych budynku znajdującego się w obszarze ograniczonego użytkowania;

b) kwota 56 000 zł tytułem obniżenia wartości rynkowej nieruchomości powoda na skutek oddziaływania hałasu spowodowanego przez lotnisko (...) oraz znajdowania się w całości w strefie (...).

Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Powód zastrzegł sobie prawo do podwyższenia wysokości żądania roszczenia i wartości przedmiotu sporu określonych w pozwie po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego sądowego ustalającego ostatecznie wysokość odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 marca 2014 roku pozwane Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości w zakresie roszczenia o zasądzenie od pozwanego odszkodowania za wprowadzenie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości na skutek ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

W piśmie z dnia 28 stycznia 2015 roku powód zmodyfikował powództwo w ten sposób, że cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie żądania zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania tytułem kosztów koniecznej rewitalizacji akustycznej budynku powoda i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania w wysokości 232 868 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2013 roku do dnia zapłaty tytułem obniżenia wartości nieruchomości powoda na skutek oddziaływania hałasu spowodowanego przez lotnisko (...) oraz znajdowania się nieruchomości powoda w całości w strefie (...) i zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt IV C 1252/13 Sąd Okręgowy w Warszawie:

1. umorzył postępowanie w zakresie żądania odszkodowania z tytułu kosztów rewitalizacji akustycznej budynku położonego w W. przy ul. (...);

2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił;
3. nie obciążył powoda W. F. kosztami postępowania;
4. nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej:

Powód W. F. od dnia 13 maja 1977 roku jest właścicielem zabudowanej lokalem mieszkalnym nieruchomości nr (...) położonej przy ulicy (...) w W. o powierzchni 77,65 m², dla której to nieruchomości jest prowadzona w Sądzie Rejonowym (...) w W., księga wieczysta nr (...).

Nieruchomość należąca do powoda znajdowała się wewnątrz obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. ((...) część w strefie (...)) utworzonego na podstawie Rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., które weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku (Dziennik Urzędowy Województwa (...) z dnia 10 sierpnia 2007 roku nr 156). Wskazane rozporządzenie było aktem ustanawiającym obszar ograniczonego użytkowania obowiązującym w dacie nabycia przedmiotowej nieruchomości.

Nieruchomość powoda zgodnie z obowiązującą obecnie Uchwałą nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku znajduje się w całości na terenie (...) dla (...) im. (...) w W., w strefie (...), którego zarządcą jest Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. (Uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd I Instancji ustalił na podstawie przeprowadzonych dowodów z dokumentów: odpis KW (...) , aktu notarialnego, map, odpisu pełnego z Rejestru Przedsiębiorców pozwanego, Rozporządzenia Wojewody (...) wraz z uzasadnieniem i załącznikiem, Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) wraz z uzasadnieniem i załącznikami.

Sąd Okręgowy wskazał, iż wobec skutecznego cofnięcia powództwa, postępowanie w tym zakresie należało umorzyć na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. uznając, iż cofnięcie pozwu we wskazanym zakresie przez powoda jest dopuszczalne.

W pozostałym zakresie powód wniósł o odszkodowanie za wprowadzenie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości na skutek ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania z tytułu obniżenia wartości rynkowej nieruchomości powoda na podstawie art. 129, art. 135, art. 136 i innych ustawy prawo ochrony środowiska oraz przepisów rozporządzenia Wojewody (...) nr (...). Pozwany podniósł zarzut przekroczenia dwuletniego terminu zawitego w celu wystąpienia z roszczeniem dochodzonym niniejszym pozwem, bowiem powód nabył przedmiotową nieruchomość w 1970 roku, a więc był właścicielem w czasie obowiązywania Rozporządzenia Wojewody (...) nr (...), które weszło w życie dnia 25 sierpnia 2007 roku.

Powód, jako podstawę swoich żądań wskazywał zarówno przepisy ustawy prawo ochrony środowiska, jak też przepisy kodeksu cywilnego. W ocenie Sądu I Instancji - do roszczeń zgłoszonych przez powoda opartych na wskazanej przez niego podstawie faktycznej miały zastosowanie w pierwszej kolejności przepisy powołanej ustawy prawo ochrony środowiska jako *lex specialis* w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego, a w szczególności stanowiących materialno – prawną podstawę roszczenia art. 129 i art. 136 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1232, j.t.). Podstawą domagania się roszczeń odszkodowawczych jest ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości poprzez stworzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Jak wynika z art. 135 ust. 1 ustawy prawo ochrony środowiska: może to mieć miejsce, jeżeli z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, z analizy porealizacyjnej, albo z przeglądu ekologicznego wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych, nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu. Obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco (przed 15 listopada 2008 roku znacząco) oddziaływać na środowisko, lub dla zakładów lub innych obiektów gdzie jest

eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcia, określa się na zasadach wskazanych w art. 135 ust. 2 prawo ochrony środowiska. Przepis ten zawiera delegację do określenia obszaru ograniczonego użytkowania, jak również oznaczenia jakie przedsięwzięcia mogą znacząco oddziaływać na środowisko.

W dacie uchwalenia obszaru ograniczonego użytkowania to jest 25 sierpnia 2007 roku (data wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku) art. 135 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska wskazywał, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 2 pkt 1 lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Przepis ten uległ zmianie na podstawie art. 19 pkt 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, która to zmiana obowiązywała od dnia 1 stycznia 2008 roku i według tej nowelizacji obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy sejmik województwa, w drodze uchwały. Zmieniono zatem jedynie organ uprawniony do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania – w miejsce wojewody – sejmik województwa oraz wskazano, że następuje to w formie uchwały, a nie jak dotychczas w formie rozporządzenia. Zmiany art. 135 ustawy prawo ochrony środowiska w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku, albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęła na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku, zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z 3 października 2008 roku, ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Sąd Okręgowy powołał się przy tym na pogląd wyrażony w uzasadnieniu wyroku S.A. w Warszawie z 13 września 2011 roku w sprawie VI ACa 295/11, zgodnie z którym „(...) zmiany art. 135 ust. 2 ustawy p.o.ś. w zakresie organu, rodzaju aktu prawnego oraz określenia rodzaju przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w żaden sposób nie wpłynęły na skuteczność obowiązywania rozporządzenia Wojewody (...) z 7 sierpnia 2007 roku, albowiem zmiana organu upoważnionego do wydania aktu wykonawczego nie wpłynęły na moc jego obowiązywania, kwestia formy aktu została rozstrzygnięta w przepisach przejściowych, to jest art. 47 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku, zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym przedmiotowo pozostał ten sam, albowiem nie zmieniła go ani nowelizacja dokonana ustawą z 3 października 2008 roku, ani też nowe rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 roku w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko”.

Rozporządzenie Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., § 5 wskazuje, iż w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące wymagania techniczne dotyczące budynków: w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych, natomiast w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów - zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach. Zgodnie z tym rozporządzeniem w obszarze ograniczonego użytkowania utworzono także strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej – strefę (...).

Artykuł 129 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 roku, poz. 1232, j.t.) stanowi: „jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również

zmniejszenie wartości nieruchomości. Z roszczeniem, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.”

Sąd Okręgowy podkreślił, że pozew w niniejszej sprawie został nadany przez powoda w placówce urzędu pocztowego w 2013 roku, zaś Rozporządzenie Wojewody (...) nr (...) weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku, a więc od tego czasu rozpoczyna bieg dwuletniego okresu zawitego na niniejsze żądanie. W związku z powyższym, roszczenie powoda zostało zgłoszone po upływie 2 lat od wejścia w życie rozporządzenia Wojewody (...) nr (...).

Wskazany termin 2 lat jest terminem zawitym (wyrok SN z dnia 10.10.2008 roku, II CSK 216/08 – teza 4), a zatem z chwilą jego upływu wygasa prawo dochodzenia roszczeń.

Nieruchomość powoda znajduje się w (...) od czasu obowiązywania Rozporządzenia Wojewody (...) nr (...). W momencie wprowadzenia ograniczeń wynikających z Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz.U. Województwa (...) nr 156, poz. 4276), które weszło w życie 25 sierpnia 2007 roku. Już zatem w sierpniu 2007 roku istniały podstawy do dochodzenia odszkodowania z tytułu wprowadzenia (...).

Zgodnie bowiem z § 4 ust. 1 pkt 1-3 Rozporządzenia nr (...) w całym (...) z 2007 roku zabraniano:

- przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie (...) także pod zabudowę mieszkaniową,

- zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki lub na stały i wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie (...) także na cele mieszkaniowe, z zastrzeżeniem ust. 2,

- budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie (...) także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2.

Natomiast zgodnie z § 5 Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 roku w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., która weszła w życie dnia 3 sierpnia 2011 roku, analogiczne ograniczenia dotyczące zakazu budowy i przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym pobytem dzieci i młodzieży obowiązują wyłącznie w strefie (...), czyli w strefach, poza którymi znajduje się nieruchomość powodów.

W ocenie Sądu Okręgowego - wejście w życie Uchwały nie spowodowało żadnych nowych ograniczeń w korzystaniu z tej nieruchomości, mogących skutkować zasadnością roszczeń odszkodowawczych po stronie powoda. Wręcz przeciwnie – wprowadzenie (...) na mocy Uchwały z 2011 roku spowodowało, że dotychczasowe ograniczenia (...) z 2007 roku zostały całkowicie zniesione względem tej nieruchomości. Natomiast ograniczenia dotyczące konieczności dostosowania istniejących budynków znajdujących się w (...), są takie same w obecnym (...), jak te, które istniały w (...) z 2007 roku.

Zgodnie bowiem z § 6 Uchwały z 2011 roku w istniejących budynkach należy zastosować zabezpieczenia zapewniające klimat akustyczny w pomieszczeniach, a w nowoprojektowanych budynkach należy zapewnić izolacyjność akustyczną m.in. ścian zewnętrznych, okien i drzwi – zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo Budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy. Tymczasem takie same ograniczenia istniały już w (...) z 2007 roku (§ 5 Rozporządzenia nr (...)). Brak jakichkolwiek nowych ograniczeń wobec spornej nieruchomości w wyniku wejścia w życie Uchwały z 2011 roku, skutkuje brakiem prawa dochodzenia roszczeń związanych z wprowadzeniem Uchwały z 2011 roku. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie, czyli wprowadzonym we wcześniejszym akcie prawnym. Szkoda może powstać tylko wówczas, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy przyjął, iż termin zawity w tej sprawie upłynął we wrześniu 2009 roku, a więc prawo powoda w zakresie dochodzenia roszczeń w momencie złożenia pozwu wygasło.

Wobec stwierdzenia przekroczenia dwuletniego terminu na zgłoszenie roszczeń powoda Sąd Okręgowy oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron kierując się zasadą ekonomii procesowej.

Wobec faktu, że żądanie powoda co do zasady było słuszne, jednakże spóźnione z uwagi na upływ terminu zawitego Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył powoda kosztami postępowania, zaś nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając orzeczenie w części tj. punktu II wyroku w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 167.655,00 zł i podnosząc następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, tj.:

a) ocenę opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości P. Z. z dnia 28 lipca 2014 r. poprzez jej nieuwzględnienie oraz brak wskazania przyczyny tego pominięcia, pomimo wykazania w tejże opinii spadku wartości nieruchomości powoda o 232.868,00 zł;

b) ocenę opinii uzupełniającej biegłego sądowego do spraw wyceny nieruchomości z dnia 15 grudnia 2014 r. P. Z. poprzez jej nieuwzględnienie oraz brak wskazania przyczyny tego pominięcia, pomimo wykazania w tejże opinii spadku wartości nieruchomości powoda o 167.655,00 zł;

c) ocenę dokumentu urzędowego w postaci Raportu o oddziaływaniu na środowisko (...) im. (...) w W. dla prognozowanego rozwoju ruchu lotniczego z maja 2005 r. (Raport (...)), poprzez jego pominięcie oraz brak wskazania przyczyny tego pominięcia, pomimo, iż dowód wprost wskazuje, że pozwany jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody oraz że jest zakładem o zwiększonym, a nawet dużym ryzyku;

d) ocenę (...) (...) im. (...) w W. (dalej: (...)) poprzez jego pominięcie oraz brak wskazania przyczyny tego pominięcia, pomimo że dowód wprost wskazuje, iż pozwany jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody, a jego działalność powoduje przekroczenie norm hałasowych;

e) pominięcie pełnego odpisu KRS Pozwanego, załączonego do odpowiedzi na pozew, co w konsekwencji spowodowało, że Sąd uznał, że pozwany nie jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody, podczas gdy zgodnie z jego treścią, a w szczególności (...), odnoszącym się do „przedmiotu działalności”, pozwany prowadzi działalność związaną z: pozostałą działalnością wspomagającą transport lotniczy (...), działalnością portów lotniczych (...), kontrolą ruchu lotniczego(...), naziemną obsługą statków powietrznych (...), pozostałą działalnością wspomagającą transport lotniczy, gdzie indziej niesklasyfikowaną (...), najmem i dzierżawą związaną z lotnictwem (...), świadczeniem usług szkoleniowych związanych w zakresie ruchu lotniczego (...), działalnością usługową wspomagającą transport lotniczy (...), a powyższe wskazuje, że pozwany jest napędzany siłami przyrody;

f) ocenę przesłuchania powoda poprzez jego pominięcie oraz brak wskazania przyczyny tego pominięcia, pomimo, iż z przesłuchania powoda wynika, że przeloty statków powietrznych nad nieruchomością powoda stanowią nadmierną uciążliwość znacznie wpływającą na możliwość dotychczasowego przeznaczenia nieruchomości przez powoda;

g) ocenę dowodów z pominięciem logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, polegające na przyjęciu, że pozwany nie jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody oraz zakładem o zwiększonym a nawet dużym ryzyku, podczas gdy z doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania jest bezsprzecznym, że siłą napędową przedsiębiorstwa pozwanego są siły przyrody oraz, że pozwany zarządza największym w kraju portem lotniczym, z którym łączy się duże ryzyko wystąpienia awarii (fakt ten jest znany Sądowi z urzędu), co doprowadziło Sąd do oddalenia powództwa w przedmiotowej sprawie;

2. naruszenia art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w wz. z art. 6 § 1 k.p.c. poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania i wyceny nieruchomości P. Z., a następnie zobowiązanie go do sporządzenia opinii uzupełniającej, a w konsekwencji wydanie orzeczenia z pominięciem obydwu opinii, głównej jak i uzupełniającej, co w konsekwencji doprowadziło do znacznego przedłużenia postępowania oraz narażenia powoda na dodatkowe koszty;

3. naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieprawidłowe uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. prawo ochrony środowiska - Dz. U. Nr 62, poz. 627 z późn. zm. - poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód uprawniony był do zgłoszenia roszczeń pozwanemu jedynie w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie Rozporządzenia nr (...) Wojewody (...) z dnia sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (dalej: Rozporządzenie), tj. od dnia 24 sierpnia 2007 r. do dnia 24 sierpnia 2009 r., podczas gdy zgodnie z literalną wykładnią powód mógł zgłosić swoje roszczenia pozwanemu od dnia wejścia w życie Uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (dalej: Uchwała), tj. od dnia 4 sierpnia 2011 r., co doprowadziło Sąd do błędnego ustalenia, że upłynął termin zawity na zgłoszenie roszczenia przysługującego powodowi wobec pozwanego;

2. art. 129 ust. 4 p.o.ś. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód nie zgłosił roszczenia pozwanemu w dwuletnim terminie zawitym, a w konsekwencji niezastosowanie art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z Uchwałą w stanie faktycznym sprawy, polegające na przyjęciu, że powodowi nie przysługuje od pozwanego odszkodowanie obejmujące utratę wartości nieruchomości, którego wysokość została wykazana za pomocą dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości, co w konsekwencji doprowadziło Sąd meriti do oddalenia powództwa w całości;

3. art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 551 k.c. w zw. art. 322 p.o.ś. w zw. z art. 324 p.o.ś. poprzez jego niezastosowanie i całkowite pominięcie tej wskazywanej przez Powoda w pozwie i następnych pismach procesowych podstawy prawnej, podczas gdy pozwany jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody oraz jest zakładem o zwiększonym ryzyku lub o dużym ryzyku i ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną powodowi szkodę;

4. art. 324 p.o.ś. w zw. z art. 435 k.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo, iż przepis ten wprost wskazuje, że w razie wyrządzenia szkody przez zakład o zwiększonym lub o dużym ryzyku art. 435 k.c. należy zastosować niezależnie od tego, czy zakład ten jest wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody;

5. art. 361 § 1 i § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w stanie faktycznym sprawy i przyjęcie, że działalność przedsiębiorstwa pozwanego nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z wyrządzoną przez pozwanego powodowi szkodą w postaci utraty wartości nieruchomości, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia roszczenia w całości.

W apelacji powód wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z nast. dokumentów:

- z pełnej wersji Raportu o oddziaływaniu na środowisku (...) im. (...) dla prognozowanego rozwoju ruchu lotniczego w celu ustalenia potrzeb do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania (tzw. Raport (...));

- z pełnej wersji (...) (...) im. (...) w W..

Ponadto powód wniósł o skierowanie następujących pytań prawnych do Sądu Najwyższego:

1) Czy treść Raportu o oddziaływaniu na środowisko (...) im. (...) w W. dla prognozowanego rozwoju ruchu lotniczego z maja 2005 r. (dalej Raport (...)), będącego dokumentem urzędowym, którego treść powinna być znana sądom z urzędu, świadczy o tym, że Przedsiębiorstwo Państwowe (...) jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody w rozumieniu art. 435 k.c. lub że jest zakładem o zwiększonym a nawet o dużym ryzyku w rozumieniu

art. 248 Ustawy prawo ochrony środowiska z dnia 27 kwietnia 2001 r. (Dz.U. Nr 62, poz. 627 z późn. i czy ma wobec niego zastosowanie art. 324 Ustawy prawo ochrony środowiska a tym samym art. 435 k.c.?

2) Czy metaprzepis art. 47 ust. 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej miał działanie jednorazowe?

3) Czy metaprzepis art. 47 ust. 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, przewidywał utrzymanie w mocy aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie przepisów zmienianych rzeczoną ustawą do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego czy też do czasu wejścia w życie nowych aktów prawa miejscowego?

4) Czy art. 19 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej, który wchodził w życie w terminie odrębnym od dnia wejścia w życie ustawy był objęty działaniem przepisu art. 47 ust. 2 tej ustawy?

5) Jaki skutek wywołało nie opublikowanie aktu prawa miejscowego zachowującego czasowo moc obowiązującą na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej w wykazie aktów prawa miejscowego wydanego przez właściwego miejscowo wojewodę na podstawie art. 47 ust. 3 ustawy?

6) Czy pojęcie przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko o jakim mowa w art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej dnia 15 listopada 2008 r. jest tożsame z pojęciem przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko o jakim mowa w art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w brzmieniu po nowelizacji dokonanej dnia 15 listopada 2008 r. mając na uwadze fakt, że zgodnie z par. 2 ust. 1 pkt. 28 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko za przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko uznaje się lotniska o podstawowej długości pasa startowego nie mniejszej niż 2000 m zaś po wejściu w życie rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się lotniska o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2100 m. (par. 2 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010 r.)?

7) Czy pojęcie przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko o jakim mowa w art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej dnia 15 listopada 2008 r. jest przedmiotowo tożsame z pojęciem przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko o jakim mowa w art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska w brzmieniu po nowelizacji dokonanej dnia 15 listopada 2008 r. mając na uwadze fakt, że rozporządzenie z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko wymienia 43 rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, zaś rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko wymienia 51 rodzajów przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko?

W konsekwencji powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 167.655,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, a także zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Pozwany wnosił o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest uzasadniona co do zasady, a zarzuty w niej podniesione są w znacznej części trafne.

Przede wszystkim nie jest zasadny pogląd Sądu Okręgowego, iż w niniejszej sprawie upłynął termin zawity na dochodzenie roszczeń odszkodowawczych od pozwanego.

Powództwo zostało wniesione w dniu 3 sierpnia 2013r. (koperta k. 38) , a zatem w terminie 2 lat od daty wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) Nr (...), a nie w dniu 6 sierpnia 2013r. – jak to wskazał Sąd I Instancji. Uchwała ta weszła w życie 4 sierpnia 2011r., a zatem dwuletni termin przewidziany przepisem art. 129 ust. 4 ustawy prawo o ochronie środowiska upłynął w dniu 4 sierpnia 2013 r. Do jego zachowania wystarczyło wniesienie przed tym dniem pozwu do sądu, co też miało miejsce w niniejszej sprawie (patrz uchwała SN z 12 V 2017 r. III CZP 7/17, z 15 IX 2017 III CZP 37/17). Poza tym należało mieć także na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 III 2018 r. wydany w sprawie K 2/17 uznający niekonstytucyjność art. 129 ust. 4 ustawy prawo ochrony środowiska.

Już po dacie wydania wyroku przez Sąd I Instancji, Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów podjął uchwałę z dnia 22 listopada 2016r. w sprawie o sygn. akt III CZP 62/16 OSNC 2017/4/39, w której wskazał, iż Rozporządzenie nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz. Urz. Województwa (...) Nr 156, poz. 4276) obowiązywało do dnia wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz. Urz. Województwa (...) Nr 128, poz. 4086), co oznacza, iż istniejące wcześniej strefy ograniczonego użytkowania obowiązywały do chwili wejścia w życie Uchwały Sejmiku, a przedmiotowa uchwała jedynie je zmieniła, a nie wprowadziła na nowo.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 sierpnia 2013 r. II CSK 578/12: „Wprowadzenie zmian struktury i ograniczeń obszaru ograniczonego użytkowania otwiera przewidziany w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (jedn. tekst: Dz.U. 2013 r., poz. 1232 ze zm.) termin zawity jedynie dla roszczeń odszkodowawczych przewidzianych w art. 129 ust. 1-3 tej ustawy, pozostających w związku przyczynowym z dokonanymi zmianami.” Również w uchwale z 9 lutego 2017r. III CZP 114/15 Sąd Najwyższy wskazał, iż „właściciel nieruchomości, który w okresie dwóch lat od dnia wejścia w życie uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (Dz. Urz. Województwa (...) Nr 128, poz. 4086) wystąpił z roszczeniem przewidzianym w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 672 ze zm.), może domagać się naprawienia szkody spowodowanej ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości wynikającym wyłącznie z tej uchwały” OSNC 2017/10/110, co oznacza, iż należy zbadać czy uchwała Sejmiku wprowadziła nowe ograniczenia w stosunku do danej nieruchomości, czym spowodowała szkodę, o jakiej mowa w art. 129 ww. ustawy.

Sąd Okręgowy oddalił powództwo przyjmując upływ terminu zawitego, jednak przed wydaniem wyroku przeprowadził postępowanie dowodowe na okoliczność wysokości szkody. Wprawdzie w uzasadnieniu wyroku – jak słusznie podnosi strona powodowa, nie ustosunkował się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, jednak zebrany w sprawie materiał dowodowy w połączeniu z przeprowadzonym w postępowaniu apelacyjnym dowodem z opinii biegłego, umożliwia merytoryczne rozpoznanie sprawy. Sąd Apelacyjny ma również możliwość samodzielnej oceny materiału dowodowego. W szczególności dotyczy to również dowodu z przesłuchania powoda, któremu brak jest podstaw, aby nie dać wiary.

Jak wynika z ustaleń dokonanych przez Sąd I Instancji, przed wejściem w życie uchwały Sejmiku nieruchomość powoda znajdowała się w strefie ograniczonego użytkowania, w obrębie strefy (...). Powód jest właścicielem lokalu mieszkalnego, ale też współwłaścicielem nieruchomości gruntowej zabudowanej częściowo budynkiem mieszkalnym, wybudowanym jeszcze przed wejściem w życie Rozporządzenia Wojewody. Obecnie nieruchomość jest położona na terenie strefy (...).

W odniesieniu do takich nieruchomości Rozporządzenie Wojewody przewidywało w § 4. 1 , iż w obszarze ograniczonego użytkowania zabrania się:

1) **przeznaczania nowych terenów** pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a **w strefie (...)** także pod zabudowę mieszkaniową;

2) **zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części** na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a **w strefie (...)**- także na cele mieszkaniowe - z zastrzeżeniem **ust. 2**;

3) **budowy nowych** szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a **w strefie (...)** także **budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2**.

Zgodnie z ustępem 2: **w strefie (...)** dopuszczano zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy.

Natomiast Uchwała Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. przewiduje w § 5, iż w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadza się następujące ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenu i sposobu korzystania z terenów w strefie (...):

a) **zakazuje się przeznaczania terenów pod zabudowę mieszkaniową jedno- i wielorodzinną, mieszkaniowo-usługową, zagrodową, zamieszkania zbiorowego, związanej ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domy opieki społecznej,**

b) **zakazuje się lokalizowania budynków o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo - usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży,**

c) **zakazuje się zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży.**

A zatem – o ile w czasie obowiązywania Rozporządzenia dopuszczalna była zmiana przeznaczenia nieruchomości zabudowanych budynkami usługowymi na funkcje mieszkaniowe, jak również rozbudowa istniejących budynków na cele mieszkalne czy budowa nowych budynków mieszkalnych, na warunkach określonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego lub w decyzji o warunkach zabudowy, o tyle **obecnie jest to niemożliwe**. Wprawdzie na tym terenie nie ma planu zagospodarowania przestrzennego, ale z uwagi na istniejącą wokół zabudowę mieszkaniową jednorodzinną i zapisy studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (k. 676 opinia biegłej W. S.) uzyskanie pozytywnej decyzji o warunkach zabudowy na budowę czy rozbudowę budynku mieszkalnego było w tym przypadku możliwe. Nastąpiło zatem ograniczenie prawa własności w rozumieniu art. 140 k.c., do którego istoty należy swoboda korzystania z rzeczy własnej (pobieranie z niej pożytków i rozporządzanie). Na korzystanie z rzeczy składa się uprawnienie do posiadania rzeczy (ius possidendi), do używania rzeczy (ius utendi), do pobierania pożytków i innych przychodów z rzeczy (ius fruendi), zarówno pożytków naturalnych, jak i cywilnych, a ponadto pobieranie przychodów niebędących pożytkami, do dyspozycji faktycznych rzecz (ius abutendi), może ono polegać na przetworzeniu rzeczy, jej zużyciu, a nawet zniszczeniu. Niewątpliwie zatem właściciel nieruchomości mieszczącej się obecnie z strefie (...) porównaniu do stanu sprzed daty wejścia w życie tej uchwały - utracił prawo budowy nowych budynków mieszkalnych i mieszkalno – usługowych, rozbudowy istniejących budynków mieszkalnych i zmiany przeznaczenia budynków o funkcjach użytkowych na funkcje mieszkalne.

A zatem wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego – nastąpiło ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o jakim mowa w art. 129 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska. W niniejszej sprawie powód jest wprawdzie

właścicielem wyodrębnionego lokalu mieszkalnego, a jednocześnie współwłaścicielem dużej nieruchomości gruntowej, która jest w znacznej części niezabudowana. Ze swojej części nieruchomości korzysta wyłącznie w celach mieszkalnych, przy czym korzystanie z ogrodu, który z reguły tworzy się w celach rekreacyjnych, jest obecnie praktycznie niemożliwe albo bardzo ograniczone z uwagi na zwiększony poziom hałasu (por. zeznania powoda, opinia biegłej S.). Jednocześnie uchwała ograniczyła mu możliwość rozbudowy już istniejącego budynku mieszkalnego. Lokal mieszkalny, którego właścicielem jest powód, stracił na wartości wskutek nałożonych nowych ograniczeń, a jednocześnie – możliwość jego wykorzystania w innych celach niż mieszkaniowe, jest ograniczona z uwagi na jego charakter, wielkość, położenie, itp. Ograniczenia związane z wykorzystywaniem nieruchomości na dotychczasowe cele wynikają zarówno z zeznań powoda, jak i znajdują potwierdzenie w opinii biegłych. Dla powoda nieruchomość ta straciła swoją wartość ze względu na kolejne utrudnienia w korzystaniu z niej w dotychczasowych celach, powód chce ją sprzedać (k. 455). Ewentualny nabywca tej nieruchomości - będzie brał pod uwagę również ograniczoną możliwość wykorzystywania jej na cele mieszkaniowe, natomiast zmiana jej przeznaczenia – na cele usługowe będzie wymagała znacznych nakładów finansowych, a być może nawet zburzenia istniejącego budynku, na co nabywca musiałby mieć zgodę drugiego współwłaściciela. Utrata wartości tej nieruchomości wskutek umieszczenia jej obecnie strefie (...) wynika zarówno z opinii biegłego P. Z., jak i opinii W. S.. Jednakże opinia biegłego P. Z. nie mogła być wykorzystana z niniejszym procesie, z uwagi na upływ czasu od daty jej sporządzenia, przyjęcie niezgodnej z księgą wieczystą powierzchni lokalu powoda, jak błędne założenie, iż wszystkie ograniczenia prawa własności wynikają z aktualnie obowiązującej uchwały Sejmiku.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze powyższe rozważania prawne, jak i zarzuty dotyczące dowodu z opinii biegłego, który przeprowadził Sąd I Instancji, dopuścił z urzędu dowód z opinii innego biegłego na okoliczność - czy, a jeśli tak, to o ile, nastąpiło zmniejszenie wartości nieruchomości należącej do powoda wskutek zwiększenia ograniczeń sposobu korzystania z nieruchomości wynikających z uchwały nr (...) Sejmiku Województwa (...) w porównaniu do stanu przed wejścia w życie tej uchwały, a wynikającego z Rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z 7 sierpnia 2007r. i dotychczasowego sposobu korzystania i przeznaczenia nieruchomości, (przy uwzględnieniu powierzchni lokalu wynikającej z księgi wieczystej).

Zgodnie z opinią biegłej W. S. ubytek wartości nieruchomości opisanej w pozwie wskutek zwiększenia ograniczeń sposobu korzystania z nieruchomości wynikających z uchwały (...) Sejmiku Województwa (...) w analizowanym okresie wyniósł 79 646 zł (k. 717). W ocenie Sądu Apelacyjnego, opinia biegłej jest spójna, konsekwentna i logiczna. Zgodnie z art. 154 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami - wyboru właściwego podejścia oraz metody i techniki szacowania nieruchomości dokonuje rzeczoznawca majątkowy, uwzględniając w szczególności cel wyceny, rodzaj i położenie nieruchomości, przeznaczenie w planie miejscowym, stan nieruchomości oraz dostępne dane o cenach, dochodach i cechach nieruchomości podobnych. Biegła mogła zatem sama dokonać wyboru metody i techniki szacowania nieruchomości, i w ocenie Sądu dokonany przez nią wybór metody i techniki szacowania uwzględnia specyfikę tej nieruchomości, jej położenie, sposób korzystania, jak i cel wyceny, a także dostępne dane dotyczące cen nieruchomości podobnych. Biegła na rozprawie w sposób przekonujący ustosunkowała się do zarzutów strony pozwanej w tej kwestii.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 marca 2017r. I CSK 440/15 LEX nr 2305911 wyraził pogląd: „Hipotezą art. 129 ust. 2 p.o.ś. nie jest objęte każde ograniczenie korzystania z nieruchomości położonej w obszarze ograniczonego użytkowania, lecz tylko takie, które w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania wynikają z zakresu ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości wskazanego w akcie prawa miejscowego, tworzącego obszar ograniczonego użytkowania. W związku z tym szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie tego przepisu jest obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, że właściciel będzie musiał znosić dopuszczalne na obszarze ograniczonego użytkowania immisje, tj. mające wpływ na wynikające z postanowień aktu prawa miejscowego wprowadzającego obszar ograniczonego użytkowania, zmniejszenie wartości nieruchomości oraz implikujące wydatki na zabezpieczenie pomieszczeń budynku w celu zapewnienia w nich właściwego klimatu akustycznego. Przepis art. 129 p.o.ś. w zakresie roszczeń w nim uregulowanych ma charakter szczególny w stosunku do ogólnego przepisu art. 435 k.c. (lex specialis derogat

legi generali). Zgodnie bowiem z art. 322 p.o.ś. do odpowiedzialności za szkody spowodowane oddziaływaniem na środowisko stosuje się przepisy k.c., jeżeli ustawa ta nie stanowi inaczej. Zatem art. 129 p.o.ś. samodzielnie normuje określone w tym przepisie roszczenia. Nie jest wyłączona odpowiedzialność przedsiębiorstwa lotniczego za szkody związane z działalnością lotniska w oparciu o art. 435 k.c. w zakresie, w jakim ochrony mienia nie wyłączyło ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. Chodzi zatem o roszczenia odszkodowawcze za szkody związane z oddziaływaniem przedsiębiorstwa lotniczego ponad zakres ograniczeń ustanowionych wprost w aktach prawa miejscowego i wynikających z przyjętych w aktach prawa miejscowego parametrów oddziaływania na środowisko, a także o roszczenia obejmujące inne uciążliwości związane z działalnością lotniczą, wywołujące szkody, a które nie są efektem postanowień zawartych w aktach prawa miejscowego, wprowadzających obszar ograniczonego użytkowania”. Pogląd ten Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela, uznając tym samym, iż niezasadne są zarzuty apelacji związane z nieprawidłową wykładnią art. 435 k.c., jak i brakiem ustaleń faktycznych dotyczących przesłanek zastosowania ww. przepisu. W niniejszej sprawie pomimo powoływania wskazanego przepisu już w pozwie, żądanie było jednoznaczne i dotyczyło naprawienia szkody w postaci spadku wartości nieruchomości, spowodowanej objęciem przedmiotowej nieruchomości (...). Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że przepis ten przy zakreślonej przez stronę powodową podstawie faktycznej powództwa nie może mieć zastosowania.

Sąd Apelacyjny pominął wnioski dowodowe zgłoszone w apelacji uznając, iż są one spóźnione w świetle art. 381 k.p.c., skoro strona uzyskała je jeszcze przed wydaniem wyroku przez Sąd I Instancji. Sąd Apelacyjny uznał również, iż aktualnie nie ma potrzeby kierowania pytań do Sądu Najwyższego, bowiem wydane w ostatnim czasie przez ten Sąd wyżej cytowane orzeczenia udzielają odpowiedzi na przedstawione w apelacji zagadnienia w zakresie wystarczającym do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając na uwadze wysokość odszkodowania wyliczoną w oparciu o opinię biegłej, apelacja w pozostałej części zasługuje na oddalenie.

Z uwagi na fakt, iż opinia biegłej odnosi się do aktualnych cen nieruchomości i uwzględnia sytuację na rynku na datę wydania tej opinii, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, biorąc pod uwagę datę doręczenia tej opinii stronie pozwanej, stosownie do treści art. 363§2 k.c., art. 455 k.c. i art. 481§1 i 2 k.c.

Konsekwencją zmiany rozstrzygnięcia merytorycznego, jest również zmiana rozstrzygnięcia w zakresie kosztów procesu stosownie do dyspozycji art. 100 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 386§1 k.p.c. i 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 113 ust. 1 u.k.s.c.